

DE STER VAN NEDERLAND

Ik heb het Evangelielicht.

Ik heb het Evangelielicht
Door God geopenbaard
Aan Joseph Smith, die het
[opnieuw
Herstelde, hier op aard.

Ik heb Gods één'ge ware kerk
En weet, mijn Schepper leeft
Die allen, zoo zij zoekend
[zijn,
Ook deze waarheid geeft.

Ik ging tot Hem door 't
[watergraf,
„Zoo Jezus heeft gezegd”
En verder mij in Zijnen
[naam
De handen opgelegd.

Ik voel mij in Zijn Heil'gen
Geest,
Ken nu het goed en kwaad,
Dit heerlijk schijnsel zet ik niet
Onder den korenmaat.

Ik ben verblijd te leven in
Een tijd, die dit mij gaf,
Ook nú te leven voor wat
[komt
Aan d' and're zij van 't graf.

Ik ken de wet door God
[gesteld,
Wee mij, als ik verflauw,
Dan komt mijn ziel in onrust
[weer,
Hier namaals het berouw.

Jébé.

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

46e Jaargang

—

No. 8

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f 0.75 per drie maanden, f 1.50 per half jaar en f 3.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

En dit is de vrijmoedigheid, die wij tot Hem hebben, dat, zoo wij iets bidden naar Zijnen wil, Hij ons verhoort. 1 Joh. 5: 14.

INHOUD

IK HEB HET EVANGELIELICHT	117
DE GEINSPIREERDE HERZIENING VAN DEN BIJBEL	
<i>door Sidney B. Sperry en Merrill Y. van Wagoner</i>	119
CONFERENTIEVERSLAGEN	122
EIGEN HART	131
ONDERLINGE ONTWIKKELING	132
DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON	
<i>door John A. Widtsoe en Franklin S. Harris Jr.</i>	134
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	136

Zaekt

gij een CADEAU voor uw familie of vrienden,

Geef

dan een ZANG- of STANDAARDBOEK van de Kerk.

»De Ster« van 1940

IS WEER COMPLEET

Laat ook dit jaargang weer inbinden in linnen band met gouden letters. - Een sieraad voor uw boekenkast.

Drukkerij »Laboremus«
Langebrug 107 - Leiden
Telefoon 20950

DE GEÏNSPIREERDE HERZIENING VAN DEN BIJBEL

door SIDNEY B. SPERRY en MERRIL Y. VAN WAGONER

Uit de „Improvement Era“

Vrij vertaald in het Nederlandsch door A. D. J.

Vervolg.

Ik *begon opnieuw* aan de vertaling van de Schrift. (Geschiedenis der Kerk 1 : 242).

Ik *hervatte* de vertaling van de Schrift. Uit verschillende openbaringen welke ik had ontvangen, bleek mij, dat vele belangrijke punten, de verlossing der menschen betreffende, uit den Bijbel waren verwijderd of verloren waren gegaan voordat deze was samengesteld. (G. der K. 1 : 245).

Zoodra ik mijn zaken kon regelen, *begon ik opnieuw* aan de vertaling der Schrift, en aldus bracht ik het grootste gedeelte van den zomer door. (G. der K. 1 : 273).

In Juni 1835 teekende hij aan :

Niet lang daarna kochten eenige Heiligen uit Kirtland de mummies en de papyrus, waarvan een beschrijving later gegeven zal worden en met W. W. Phelps en Oliver Cowdery als schrijvers, *begon ik* met de vertaling van eenige der hieroglyphen. Tot onze groote vreugde ontdekten wij, dat een van de rollen de geschriften van Abraham, en een andere de geschriften van Joseph in Egypte bevatten. (G. der K. 2 : 236).

En op den 7den October :

Dezen namiddag *begon ik opnieuw* met het vertalen der oude verslagen. (G. der K. 2 : 289).

Tusschen 1830 en 1835 bezigde de Profeet herhaaldelijk de woorden : *hervatten, vervolgen, opnieuw beginnen*, wanneer hij sprak over de vertaling van den Bijbel zoowel als het Boek van Abraham. Waarom zegt hij dan in 1840 dat hij met het werk der vertaling van de Egyptische verslagen en den Bijbel *begint*? Het antwoord hierop is eenvoudig, dat de Profeet zijn verslag niet zelf schreef, maar overeenkomstig zijn gewoonte dit aan een schrijver dicteerde, waarna het later den Hoogen Raad werd voorgelezen.¹⁾

Het is zeer waarschijnlijk, dat de schrijver bij vergissing *commence* (beginnen) in plaats van *recommence* (opnieuw beginnen) heeft geschreven.

Hoe het ook zij, het voorgaande toont wel aan, dat de Profeet Joseph niet heeft kunnen spreken van *beginnen*, waar hij reeds zooveel vertaalwerk had verricht en het is dan ook niet meer dan logisch te besluiten, dat hij van plan was het onvoltooide werk te *hervatten* of te *vervolgen*.

Bovendien verklaart President George Q. Cannon, in zijn „Leven van Joseph Smith“ :

Wij hebben President Brigham Young hooren zeggen, dat de

¹⁾ In het dagboek van den Profeet staat onder den datum 5 Juli 1839: „Ik dicteerde geschiedenis. Ik zeg dicteeren, want zelden hanteer ik de pen zelf. Ik dicteer altijd mijn mededeelingen, en een schrijver schrijft ze voor mij.“ (G. der K. 4 : 1).

Profeet voor zijn dood had gesproken over het opnieuw doornemen van de vertaling der Schrift. Hij wilde eenige punten hier en daar verduidelijken, waar hij door den Heer was verhinderd deze in hun volledigheid te geven in den tijd, waarover wij schrijven. (Pag. 142, voetnoot).

Indien wij de Statenvertaling met de Geïnspireerde Herziening vergelijken, zullen wij tot de ontdekking komen, dat de Profeet niet alle fouten heeft verbeterd, m.a.w. den Bijbel niet in zijn geheel heeft herzien.

In het Boek Hosea b.v. waarvan volgens de geleerden de tekst zeer verknoeid is, heeft hij weinig of geen veranderingen aangebracht.¹⁾

Sommige verkeerdheden die wij in de Statenvertaling aantreffen, vinden wij dan ook ongewijzigd in de G. H. terug. Een voorbeeld hiervan levert ons Psalm 8 : 6. Hoewel de Hebreuwsche tekst luidt : „en hebt hem een weinig minder gemaakt dan de *goden* (*elohim* beteekent *goden*), leest men zoowel in de G. H. als in de S. V. het woord *engelen* in plaats van *goden*. Deze passage is voor ons van veel belang, uit een leerstellig oogpunt gezien. Slechts een bepaalde religieuze opvatting kan de vertalers van weleer ertoe gebracht

hebben het woord *Elohim* door engelen te vertalen.

Voorts haalde de engel Moroni in den nacht van den 21sten September 1823 voor den jeugdigen Profeet onder meer een gedeelte van het derde hoofdstuk van Maleachi aan en het geheele vierde. Het eerste, vijfde en zesde vers van hoofdstuk vier, zooals die door Moroni werden aangehaald, verschillen zoowel van de Statenvertaling als van de Geïnspireerde Herziening. In den Bijbel staat :

Want ziet, die dag komt, brandende als een oven; dan zullen alle hoogmoedigen, en al wie goddeloosheid doet, een stoppel zijn, en de toekomstige dag zal ze in vlam zetten, zegt de Heere der heirscharen, Die hun noch wortel, noch tak laten zal.

Ziet, Ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die groote en die vreeselijke dag des Heeren komen zal.

En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hunne vaderen; opdat Ik niet kome, en de aarde met den ban sla.

Moroni zeide :

Want zie, de dag komt, die branden zal gelijk een oven, en alle hoovaardigen, ja allen, die

¹⁾ Er is in het Oude Testament geen boek, dat zoo te lijden heeft gehad van tekstverknœiing als Hosea. Er is bijna geen vers aan te wijzen, waarvan de lezer zeker kan zijn, dat het ongewijzigd is. In het algemeen zijn de wijzigingen niet opzettelijk aangebracht. Een groot gedeelte van de tekst is, zooals het er nu staat, zinloos; ofschoon in vele gevallen door een geringe wijziging een sluitend geheel kan worden verkregen.

(W.O.E. Oesterley en Theodore H. Robinson, An Introduction to the Books of the Old Testament, New-York, 1934, pag. 354)

goddeloos handelen, zullen als stoppelen verbranden, *want zij, die komen, zullen hen verbranden*, zegt de Heere der Heirscharen, zoodat hun wortel noch tak gelaten zal worden.

Zie, ik zal u het Priesterschap openbaren door Elia den profeet, vóór de komst van den grooten en vreeselijken dag des Heeren. En hij zal in de harten der kinderen de beloften planten, die aan de vaderen gedaan werden, en de harten der kinderen zullen zich tot hunne vaderen wenden. Indien dit niet zoo ware, zou de aarde bij zijn komst geheel verwoest worden. (Zie ook Paarl van Groote Waarde, Geschriften van Joseph Smith 2: 37-39. Het cursief gedrukte is van de schrijvers om de veranderingen te laten uitkomen.)

Merk op, dat het voor Elia was weggelegd het Priesterschap te openbaren. In den tegenwoordigen Hebreeuwschen tekst wordt in het geheel niet naar het Priesterschap verwezen. Vele andere voorbeelden kunnen worden aangehaald, welke aantoonen dat fouten onveranderd in de G. H. zijn overgenomen. Wel een bewijs, dat Joseph Smith niet den geheelen Bijbel heeft herzien.

Voor zoover is na te gaan, heeft de Profeet slechts eenmaal den Bijbel aangehaald, zooals hij dezen had herzien, (Geschiedenis der Kerk 2: 260.)

Het betrof de G.H. Genesis 8: 69-70. (Zie ook P. van Gr. W. Mozes 7: 62.) Dit was in overeenstemming met Gods bevel:

En het is nuttig, dat gij u aangaande dezelve stil houdt, en die niet onderwijst totdat gij ze geheel ontvingen hebt. (L. en V. 42: 57).

Het feit dat de Profeet zoo zelden zijn revisie aanhaalde is een bewijs temeer dat hij de Schriften niet volledig had behandeld. Anders zou hij gedurende het tijdvak tusschen 1833, toen hij met de herziening ophield, en 1844 toen hij werd vermoord, in zijn toespraken daarover zeker hebben gesproken.

Steeds wanneer de Profeet teksten uit den Bijbel aanhaalde, hield hij zich aan de oude vertaling of verklaarde kortweg, dat deze fout was en gaf dan een lezing die ervan verschilde. Blijkbaar hield hij geen rekening met de Geïnspireerde Herziening, die natuurlijk niet gedrukt was. In de Kerk-Conferentie van April 1843 hield hij een rede, waarin hij eerst een tekst in de ouden vorm aanhaalde, hierbij tegelijkertijd de G. H. negeerende. en gaf daarna een andere verklaring van een onjuiste vertaling in de vertaling van Koning Jacobus. (De „King James” vertaling in den Engelschen Bijbel is gelijksoortig aan onze Statenvertaling).

(Wordt vervolgd).

* * *

Vergeet niet dat ge u kunt vergissen in uw meening,

Niemand houdt er van om gecommandeerd te worden....

Een verzoek werkt meer uit dan een bevel.

Conferentieverlagen

23 en 30 Maart 1941

AMSTERDAM.

Ochtendvergadering.

Het was even over half elf, dat de morgenvergadering, die onder leiding van Ouderling A. D. Jongkees stond, voor een goed bezette zaal werd geopend.

Na een kort woord van dank aan het Amsterdamsche Gemeentebestuur voor de verleende gastvrijheid en van welkom aan de aanwezigen, deed genoemde Ouderling de bijeenkomst aanvangen met het zingen van lied 138: „De morgen daagt.“ Vervolgens ging Ouderling W. N. Smits voor in gebed. Ter inleiding van het Heilig Avondmaal zong het zangkoor op gevoelvolle wijze: „Denkt gij nimmer daaraan?“ Nadat door den leider van deze vergadering zelf de Schriftlezing was verricht (Lukas 9: 23-27), werd op de voorgeschreven wijze het Avondmaal bediend, waarna — gelijk op Conferenties gebruikelijk is — de Autoriteiten der Kerk werden voorgesteld, die door alle aanwezigen (bij een enkel geval op één na) werden ondersteund.

Als eerste spreker van dezen morgen betrad Br. J. G. Kemker, koördirigent, het podium. Deze, meer in het bijzonder over de jonge leden sprekend, zeide overtuigd te zijn, dat de meesten hunner vol goeden moed door het leven gaan, vertrouwend op Gods beloften, bij hun doop gegeven. Hij wees er op, hoe wij in de Kerk van Christus van elkander kunnen en ook moeten

leeren, zulks tot beter begrip van het Evangelie. „Indien wij zelf niets leeren, van wien ook, kunnen wij ook anderen niets leeren en is er dus geen vooruitgang. Zelfkennis is hier een voornaam ding, want dit leidt tot beter begrip van anderen. Hierbij dient het bestudeeren der standaardwerken van de Kerk niet uit het oog te worden verloren, want een getuigenis van de Waarheid te bezitten zonder kennis is onvoldoende, daar men dan niet in staat is tegenwerpingen te weerleggen. Spreker besloot met het geven van zijn eigen groote, levende getuigenis van het feit, dat *zijn* Kerk, *onze* Kerk, het Evangelie van Christus verkondigt.

Voor een lieflijk intermezzo zorgde daarop Wiesje Bos, die twee kleine pianosolo's speelde.

Ouderling E. van Komen, 2de raadgever van het Amsterdamsche Gemeentebestuur, wekte de leden op tot meerdere waardeering voor het voorrecht het Priesterschap in hun midden te hebben, het kanaal, langs hetwelk de Allerhoogste wonderbare gaven en machten aan Zijn kinderen op aarde verleent. Het is den eersten leiders in deze laatste bedeeing rechtstreeks van Jezus gegeven geworden, gelijk de Apostelen in de dagen van ouds dit rechtstreeks van Hem ontvingen. Zeide Hij niet tot Petrus: „Wat gij op aarde gebonden zult hebben, zal in den Hemel gebonden zijn, enz.“ Welke taak hebben deze Priesterschapsdragers, deze dienaren der

leden? Onder meer deze: Zij houden de boeken bij, de Boeken des levens, die eenmaal geopend zullen worden, wanneer allen, klein en groot, voor den Rechter zullen staan om naar hun werken te worden geoordeeld. Laat ons dan, ten einde waardig te zijn, onze namen in die Boeken vermeld te zien, elkander verdragen en vergeven. In afd. 132 van L. en V. staat geschreven, dat hij, die de zonden zijner naasten niet vergeeft, geen vergiffenis kan erlangen voor de zijne. Laten vooral de Priesterschapsdragers deze vermaning niet vergeten. „Houdt uw Priesterschap heilig!”

Spreeker eindigt met allen aan te sporen zóó te leven, dat dit leven met elkander als voorbereiding moge dienen voor Christus' regeering op aarde,

Nu volgde een vioolsolo van Br. Hut, op de piano begeleid door Zr. Alkema, waarna het koor het lied: „Een weinig lijden nog” deed hooren.

De volgende spreker, Ouderling P. Vlam, 2de raadgever in het Hoofdbestuur der Kerk in Nederland, vangt zijn toespraak aan door te zeggen, dat hij het als een groot voorrecht voelt, hier, tezamen met de leden van omliggende gemeenten te kunnen vergaderen. Zijn gedachten gaan uit naar hen, die verdreven werden en her en derwaarts werden verstrooid. Hun verlangen om ter vergadering te komen, is thans vervuld. Niet zonder reden gaf de Heiland het gebod, dat de Heiligen tezamen zouden vergaderen, want wij hebben elkander noodig. Wij moeten elkander zoo veel mogelijk steunen. Het lenigen van smart is voor den Vader,

maar ons past elkander de vrien-
denhand te reiken, ook al hebben wij ons eigen leven, onze eigen strijd, onze eigen zwakheden en tekortkomingen. Laat ons niet teveel op de zonden van anderen zien, niet *teveel* daarover spreken, alsof onze Vader in den Hemel niet dan een wreker van zonden ware. Spreker herinnerde aan de woorden van een Chineesch wijsgeer, die, eens Christen geworden, het Christendom liet varen. Niet zonder humor zegt deze wijsgeerige Oosterling: „De Christenkerken hebben voor een onbekende allen deze merkwaardige eigenschap gemeen: eerst vertellen zij den onwetenden wilde zooveel keer, dat hij niets anders is dan een zondige aardworm, dat hij tenslotte niets anders met zich draagt dan het besef, dat hij een eerste klas candidaat is voor de hel. Daarna geven zij den armen drommel als geneesmiddel het Christendom.” Hierin schuilt natuurlijk veel overdrijving doch ook een kern van waarheid. Onze taak is het echter, den medemensch de diepe schoonheden van het Evangelie te wijzen. Indien wij in Gods tegenwoordigheid konden zijn, zouden wij onzen grooten achterstand in dat opzicht beseffen. Hij wil, dat wij ons eerst vrij maken van zonden. „Wacht u voor zonden, wacht u voor alles, wat u van God kan doen afdwalen!” Hij kan niet met een schijn van goedkeuring op zonden neerzien. Er is voor ons allen slechts één weg: het Evangelie van Christus, die zeide: „Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven.” Indien wij in het Licht willen wandelen, zullen onze zonden, al waren zij rood als schar-

laken, worden gelijk witte wol.

Na deze toespraak zong het zangkoor: „The Palms” (de Palmen).

De leider dezer morgenvergadering, thans voor enkele minuten het woord nemend, nam als uitgangspunt de woorden van den vorigen spreker, waar deze zeide: „God wil, dat wij ons vrij maken van onze zonden”. Jezus zeide tot Zijn discipelen: „Weest gijlieden dan volmaakt, gelijk uw Vader in den Hemel volmaakt is.” Deze Kerk, juist door haar organisatie, welke beoogt, dat een ieder die wil, een daadwerkelijk aandeel zal hebben in het werk dier Kerk, stelt daardoor haar leden in staat de grondslag te leggen voor die volmaking. Deze kan niet in dit aardsche leven worden bereikt, doch wat wij hier hebben bereikt, nemen wij mede naar het leven hierna, Daar kunnen wij, na de opstanding, wanneer ons leven niet meer gebonden zal zijn aan de aardsche belemmeringen en het heelal als studieterrein hebbende, toenemen in kennis en wijsheid. Wat kan de mensch, die Gods wetten gehoorzaamt, dan niet bereiken in zeg: duizend millioenen jaren, een stipje tijds in het eeuwigheidsbestaan van den onsterfelijken mensch?

Hierna werd door de aanwezigen staande gezongen lied 49: „Gods Geest brandt in 't harte”. Ouderling R. Schippers, Overziener der Zondagsscholen, eindigde met dankzegging.

Middagvergadering.

Deze ving ten drie uur, na een welkomstgroet van den leider dezer vergadering, Ouder-

ling J. Schipaanboord, President van het Zendingsbestuur in Nederland, aan met het zingen van lied 69: „Steekt uw handen uit de mouw”. De secretaris der Amsterdamsche Gemeente, Ouderling H. Bakker, opende met gebed.

Verschillende onderwerpen werden daarna door den leider besproken.

Het eerste was: de bediening van het Heilig Avondmaal. Dit behoort op de voorgeschreven en dus op uniforme wijze te worden bediend. Hier is de sfeer welke geschapen wordt, van groot gewicht. Deze moet plechtig zijn. Een slecht verzorgd uiterlijk of een lompe gang bij de bediening oefenen een zeer ongunstigen invloed uit op de plechtige sfeer, waarin deze handeling dient te geschieden.

Wat betreft de vraag aan wie het Avondmaal moet worden bediend, verwijst spreker naar desbetreffend rondschrijven. De aandacht wordt er nog eens op gevestigd, dat men niet-leden, trouwe bezoekers evenwel van de avondvergaderingen, niet voor het hoofd moet stooten door hun het Avondmaal te onthouden. Deze aangelegenheid vraagt overigens eenige takt en inzicht van de zijde van den Gemeentepresident. Vóór elke Avondmaalsvergadering behoort een korte voorvergadering te worden gehouden, waar de zegen voor de te houden vergadering moet worden gevraagd en eventueel noodig gebleken zaken, de komende vergadering betreffende, worden besproken.

Voorts wees de leider nogmaals op de noodzakelijkheid

van samenwerking tusschen de Gemeentebesturen en de aanwezige hulporganisaties, gelijk ook reeds op de vorige Conferentie werd aangetoond.

Hierna volgde de bespreking van zaken van algemeen belang. Spreker wees er op, dat het niet juist is, wanneer een ambtenaar of ambtenares voor ontslag in aanmerking komt, dat daartoe de goedkeuring van de gemeenteleden wordt gevraagd. Het ontslag wordt zonder meer verleend. Wel kan den leden worden verzocht een eventueele dankbetuiging voor het werk van den afgetreden functionaris te ondersteunen.

Voorts laat het voeren der administratie in sommige gemeenten nog veel te wenschen over. Dit moet veranderen, opdat alle gegevens, die voor een goeden gang van zaken noodig zijn, zoo volledig mogelijk worden verstrekt.

Het komt een enkele maal voor, dat wanneer een Priesterschapsdrager iemand de handen oplegt om hem tot het Priesterschap te ordenen, of tot een of ander ambt aan te stellen, deze in de rede wordt gevallen, indien hij een ander woord bezigt dan voorgeschreven of gebruikelijk is. Dat dit bij zulk een verrichting volkomen uit den booze is, behoeft geen betoog. Dit dient dan ook nagelaten te worden.

Na deze besprekingen volgden eenige vragen, welke werden beantwoord, waarna deze vergadering door Br. J. Hut werd beëindigd met dankzegging.

Avondvergadering.

De vergadering begon ten 5 uur onder leiding van Ouderling

J. Schipaanboord. Deze heette den aanwezigen hartelijk welkom en deed de bijeenkomst aanvangen met lied 139, dat door alle aanwezigen staande werd gezongen. Het openingsgebed werd uitgesproken door Ouderling G. Tielenburg, Gemeentepresident van Haarlem. Een mannenkwartet zong vervolgens lied 102: „Ik ga heen.” De eerste spreker van dien avond was Ouderling R. Schippers, Overziener der Zondagscholen. Deze kiest tot zijn onderwerp de uitspraak omtrent de Heiligen der Laatste Dagen van eenige mannen met wereldnaam. De eerste dezer mannen is de Oud-president van de Vereenigde Staten, wijlen Theodor Roosevelt, wiens oordeel zeer gunstig luidt. „Het is een volk”, zoo zeide hij o.a. „met een gezonde, sterke sexueele moraal.” Giovanni Perrelli zegt: „De Mormonen zijn zedelijk, geestelijk en lichamelijk gezond en leven, op een enkele uitzondering na, volgens de hooge levensstandaard hunner Kerk. Zij leven het woord van Wijsheid.” Spreker eindigt met het opsommen van eenige statistieken omtrent sterfte-, geboorte- en echtscheidingcijfers, welke allen zeer ten gunste der Heiligen uitvallen, vergeleken met die der andere volken.

Hierop volgde een pianosolo, uitgevoerd door Zr. A. Alkema.

Ouderling J. Greeff, hierna het woord verkrijgend, spreekt over de uittocht der Israëlieten uit Egypte en de belegering van Jericho, hoe deze stad door gehoorzaamheid aan een schijnbaar zonderling bevel, tenslotte zonder bloedvergieten in hun handen valt. Op sprekers vraag: „Ge-

looft gij dit?” volgde deze: „Indien gij zulk een opdracht kreeg, gelijk Jozua ontving, wat zoudt gij dan doen? „Wat zoudt gij doen, indien gij een opdracht ontving gelijk Abraham?” Het cardinale punt is hier; Gehoorzaamheid. Zonder gehoorzaamheid is geen vooruitgang mogelijk.

Hierna verkreeg Zr. Belt-Nijkiel het woord. Deze spreekster, als hoofd van de Afdeeling Jeugdwerk, deed een beroep op de leden in het algemeen en op die van Amsterdam in het bijzonder hun schouders te willen zetten onder dit zoo gewichtige onderdeel van het Kerkwerk. Er zijn somtijds inderdaad bezwaren, doch meestal zijn die met eenigen goeden wil te ondervangen. De leeftijd is ook geen bezwaar: meisjes van achttien, zoowel als vrouwen van zestig zijn welkom, indien zij slechts van goeden wille zijn. Liefde voor de kinderen is een eerste vereischte.

De koordirigent, zijn koorleden van hun zetels doende opstaan, liet hen nu zingen: „Praise ye the Father.” (Looft den Vader).

Zr. Bos-Roosen, secretaresse van het hoofdbestuur der Z.H.V., hierna het woord verkrijgend, herinnert er aan, dat God zeer veel belang stelt in kinderen op aarde en een verhoorder is van oprechte gebeden. Als voorbeeld van Zijn groote Voorzienigheid verhaalt spreekster van een groote natuurramp, waardoor een stad aan de Golf van Mexico jaren geleden werd getroffen.

Het intermezzo, dat hierna volgde, bestond uit een violsolo van Br. Hut, op de piano begeleid door Zr. Alkema.

Vervolgens trad Ouderling W. N. Smits, Gemeentepresident van

Amsterdam voor den kansel en besprak het gehoorzaamheidsprincipe. Gehoorzaamheid leidt tot orde en samenwerking, ongehoorzaamheid tot het tegendeel. Spreker, voorts 2 Tim. 4:1 aanhalende, herinnert eraan, dat in Christus' dagen de afval reeds een zekeren omvang had aangenomen. Op de afval van de leer der Godheid wijzende, toont hij aan de hand van hetgeen in het Oude en Nieuwe Testament omtrent God wordt geopenbaard, aan Wie en Hoe de Schepper van hemel en aarde is. Thans zijn alle dingen hersteld, ook de autoriteit om in Zijn naam te handelen. Dit alles is vervat in het herstelde Evangelie, hetwelk wij allen gehouden zijn te verspreiden zooveel als in ons vermogen is.

Het zangkoor bracht vervolgens het lied: „Aan Uw hand, o lieve Vader” ten gehoor.

Ouderling J. Schipaanboord, thans het woord nemend, wijst op de schoonheden in het Evangelie vervat, schoonheden voor velen verborgen, doch klaar voor hen, die zich daarvoor open stellen. De Heiligen kunnen daarvan getuigen. Een van die schoonheden is een Conferentiedag. Conferenties zijn mijlpalen in het leven. Spreker haalde vervolgens eenige uitspraken, op vorige conferenties geuit, aan: Offert liever uw leven dan uw reinheid. Streven naar reinheid zij ons doel. Door het onderhouden van het Woord van Wijsheid.

Ziet toe, dat de Gods Geest in u niet wordt uitgebluscht, was de tweede uitspraak en „Blijft getrouw, opdat niet de gansche wereld aan haar zonden ten onder gaat”, de derde. „Dit is de voor-

waarde voor het verwerven van zegeningen, die wij zoo van noode hebben: Getrouwheid. Dit kost strijd. Doch niets wat waard is te bezitten, wordt zonder moeite verkregen. Strijdt dus moedig voort. Na een woord van dank aan alle aanwezigen, aan allen, die medegewerkt hadden aan het welslagen van dezen eersten Conferentiedag, na een woord van dank, ook in het bijzonder aan het Zangkoor en zijn ijverigen dirigent, besloot spreker zijn toespraak. Als slotlied werd gezongen: lied 72: „Tel uw zegeningen.” Ouderling L. Roozmond, Overziener der O.O.V., eindigde met dankzegging.

UTRECHT.

Ochtendvergadering.

Klokslag half 11 opende de leider, Ouderling A. D. Jongkees, deze bijeenkomst met een kort welkomstwoord. Het openingslied no. 150: „Gebedslid” werd door alle aanwezigen staande gezongen, waarna Ouderling P. Combé voorging in gebed.

Ter voorbereiding van het Heilig Avondmaal zong een dubbel mannenkwartet lied 93: „Er is een heuvel ver van hier.” Broeder Driest, raadgever der Arnhemse gemeente, verrichtte de Schriftelezing. Hij las Psalm 23. Na het rondnemen van het Avondmaal werden op de gebruikelijke wijze de verschillende autoriteiten der Kerk voorgesteld en ondersteund.

De eerste spreker op deze morgenvergadering, een der raadgevers van het Utrechtsche Gemeentebestuur, Ouderling A. L. Domrose, wees op de groote moei-

lijkheid voor den mensch om te doen zooals Jezus gebiedt in Matth. 22:37-40. Ook het oude Israël was daartoe niet in staat. Toch waren er uitzonderingen. Spreker verwijst naar Abraham, die zooals wij in de Paarl van Groote Waarde lezen, met God sprak. Spreker voortgaande, herinnerde eraan, dat een gebod dan eerst kan worden opgevolgd, wanneer men den inhoud kent. Daarom geeft de rechtvaardige en alwijze Vader ons openbaringen en geboden. Ouderling Domrose, vervolgens 2 Tim. 3:1-5 aanhalend, zeide dat deze zware tijden thans gekomen zijn. Daarom is de liefde, zuivere wederzijdsche menschenliefde meer dan ooit noodig, opdat Gods Koninkrijk moge worden uitgebreid.

Een quintet, uit jonge meisjes samengesteld, onderbrak de rij van sprekers, waarvan de tweede was de Gemeente-President van Arnhem, Ouderling J. A. de Juncker.

Na een vluchtige schets van het uiterlijk der 3 leden van het Zendingsbestuur, waarschijnlijk ten gerieve van vreemdelingen, die zich thans ten aanzien van de bezetting van het podium beter konden oriënteren, verklaarde spreker te weten, dat alle macht en autoriteit om in Gods naam te handelen op aarde, en ook in dit land, wederom aanwezig was. Groot is de waarde van het Priesterschap, want Jezus zeide hiervan: „Wat gij op de aarde zult binden, zal in den hemel gebonden zijn,” enz.

Hier is thans hetzelfde Priesterschap, dat Petrus droeg, tot wien Jezus deze woorden sprak en het wordt evenzeer door God erkend. Daarom hebben de Priesterschaps-

draggers zulk een groote verantwoordelijkheid.

Zij zijn het zout der aarde, „Zorgt gij, dragers van dit Priesterschap dan”, zoo eindigde spreker zijn toespraak, „dat dit zout niet smakeloos wordt.”

Vervolgens bracht Zr. Holtermans uit Arnhem een pianosolo ten gehoor, waarna Zr. de Juncker uit dezelfde gemeente eenige woorden tot ons richtte. Spreekster, ons een oogenblik naar de dagen van Christus' verblijf op aarde terugvoerend, zeide, dat in dien tijd de menschen waren als nu: velen luisterden naar het Evangelie, deze uit zuivere belangstelling, gene uit nieuwsgierigheid. Honderd jaren geleden bracht Jezus het Evangelie terug. Velen namen het aan, velen vielen af. Doch wat de menschen mogen doen: het Evangelie blijft eeuwig en onveranderd.

Nu de zendelingen teruggeroepen zijn, is aan ons de taak het verder te dragen. Wij kunnen dit, want God eischt nimmer het onmogelijke van ons. Hij weet wat wij noodig hebben. Spreekster eindigde met de opwekking lichtende voorbeelden te zijn en niet gelijk de vijf dwaze maagden uit de gelijkenis.

Een korte afwisseling bezorgde twee jonge zusters, die een quatermains speelden, waarna de gem.-president van Utrecht, Oud. D. Anjewierden het woord tot de aanwezigen richtte.

„Vrienden op een Conferentie te ontmoeten is een geestelijk feest”, zoo ving spreker aan. Allen die van verre komen, zouden eigenlijk moeten spreken, doch dit is helaas niet mogelijk. Wij zijn allen

tezamen gekomen in een gemeenschappelijk streven, een streven om de kroon des levens te verwerven. Hoewel er velen zijn, die gaarne alle moeiten zouden ontwijken. is dat toch niet goed, want zonder strijd komt niemand in het Koninkrijk des Vaders, Spreker wees hier op het verlangen der drie Nephitische Apostelen, die verder dachten dan hun medewerkers. Zij wilden het Evangelie onder de menschen brengen, evenals Johannes de geliefde discipel. Zij hadden het Goddelijk Priesterschap, zij waren het zout der aarde. Deze mannen zijn ons tot voorbeeld. Het Priesterschap is gegeven om te dienen, niet om te heerschen. Spreker besloot met den raad aan de leden hun leiders te volgen, doch zich te wachten voor die Priesterschapdraggers, die geen autoriteit willen erkennen.

Na een kort slotwoord van den leider dezer vergadering verzocht deze de aanwezigen te zingen lied 41: „Luister en Glorie”, waarna Oud. Dodenbier, gem.-president van Apeldoorn, eindigde met dankzegging.

Namiddagvergadering.

Deze ving, na een kort woord van welkom van den leider, Pres. J. Schipaanboord Sr., aan met lied 53: „Zegenbede”, het 1e en 4e vers. Nadat Oud. van Valkenburg, van Woerdensche Verlaat, geopend had met gebed, werd deze vergadering voortgezet met het zingen van lied no. 162: „Wij zijn trouwe werkers”, daarvan het 1e en 3e vers.

De leider, thans overgaande tot de orde van den dag, besprak dezelfde onderwerpen als op de Amsterdamsche Conferentie, wes-

halve naar het verslag hiervan in hetzelfde Sternummer wordt verwezen. Spreker legde nog eens in 't bijzonder den nadruk op de noodzakelijkheid van het aanstellen van propagandisten voor De Ster. Ook op de noodzakelijkheid, dat bij huisbezoek het onderwerp ter zake en niets anders wordt behandeld en dat interne aangelegenheden der gemeentebesturen niet met leden, die met de zaak niets te maken hadden, worden aangeroerd. Ook op de juiste woordkeus en het vermijden van alles wat naar politiek zweemt, werd nog eens de aandacht gevestigd. Voorts de wenschelijkheid om vergaderingen niet noodeloos te rekken, met het oog op veraf wonenden en aan degenen, die in het Priesterschap opgenomen zullen worden, de formuleeringen, bij de verschillende plechtige verrichtingen gebruikelijk, ter leering te verstrekken.

Na vraag en wedervraag werd deze vergadering ten 4.45 beëindigd met het zingen van lied 17 „Gij Ouderlingen Israëls”, 1e en 2e vers, en een dankgebed, hetwelk door Oud. J. de Graaf werd uitgesproken.

Avondvergadering.

Deze, onder dezelfde leiding staande als de middagvergadering, ving ten 5 uur aan met lied 38 : „Vat moed, alles wel”, dat door de geheel gevulde zaal werd aangeheven. Oud. Blansjaar opende met gebed. Na een duet van het echtpaar Volkerts, verkreeg Zr. G. Zippro, presidente van het hoofdbestuur der Z. H. V. het woord. Spreekster had tot onderwerp: de Reinheid. Reinheid van hart sluit in het koesteren van

reine gedachten. Uit de gedachten komen de daden voort. Verkeerde daden ontspruiten niet aan reine gedachten.

Wel wordt vaak in toorn verkeerd gehandeld. Dat is vergeeflijk. Erger is het slecht handelen na overleg. Dit mag bij de Heiligen niet voorkomen. Wij moeten, gelijk Paulus vermaant, streven naar alles wat lieflijk is en welluidt. De beste beheersching der gedachten verkrijgt men door gebed. Zr. Zippro, verder sprekende over reinheid, verhaalde van een treffend voorbeeld van reinheid en onschuld bij een kind, dat ergens in Amerika in een trein stapte, in de meening, dat deze het naar den hemel zou brengen, waar haar moeder was. Met een aansporing aan de aanwezigen 1 Joh. 3 te lezen en ter harte te nemen, besloot spreekster haar toespraak.

Hierop volgde een quatre-mains, waarna Ouderling N. Snel, gemeentepresident van Den Helder het woord verkreeg. Spreker vergeleek het leven met een muziekstuk. Zal dit een kunstwerk zijn, dan moeten de klanken harmonieeren, doch de dissonanten mogen daarbij niet ontbreken, die een noodwendig gevolg zijn van wat voorafging en in schoone harmonie in volgende accoorden oplossen. Een zuiver zoete harmonie, waar alle toonen als 't ware elkander toegeven, is geen kunstuiting. Zoo is het leven zonder moeilijkheden eveneens waardeeloos. Hiervan doordrongen is men paraat en sterk om de moeilijkheden te overwinnen. Dit geldt bovenal voor het Evangelie; aanvaard ge dit? Aanvaard dan ook de consequenties. Ons geloof wordt nu beproefd, nu in 1941. Wij

zouden door dezen tijd heen willen snellen, maar Gods wetten werken langzaam, doch feilloos. Geduld moeten wij hebben, niet twijfelen. Twijfel is de bron van veel kwaad. Wat ook geschiede: het Evangelie zal nooit meer wijken.

Na deze toespraak zongen de aanwezige leden der Z.H.V. gezamenlijk het lied „In den hof.”

Vervolgens Ouderling L. Roozmond, overziener der O.O.V., het woord verkrijgend, las het 1e vers van lied 12 voor en knoopte hieraan de beschouwing vast, dat er twee groote groepen van menschen bestaan: optimisten en pessimisten. Wie tot de eene en wie tot de andere groep behoort, hangt af hoe de indrukken van buiten worden verwerkt.

De mensch doet ervaringen op: positieve zoowel als negatieve, welke laatste b.v. in een slechte opvoeding en slecht gezelschap een voorbeeld vinden. Hier kan niets goeds uit voortkomen. Positieve ervaringen worden opgedaan o.a. door het lezen van goede boeken, de standaardwerken der Kerk b.v.

Spreker eindigde met het lezen van het 2e vers van lied 12, een aansporing tot het zoeken van schoonheid en Ouderling N. Snel droeg hierna een pianosolo voor fragmenten uit de opera „Cavalleria Rusticana”.

Ouderling P. Vlam, 2e raadgever in het Zendingsbestuur gaf zijn hoorders een treffend beeld van het schijnleven veler menschen door het verhaal van een jongen man, die, zijn eigen wil volgend, tegen den wensch zijner moeder wereldsche genoegens najaagt en o.a. een carnaval medeviërt. Als hij thuis komt, trekt hij zijn mas-

karadepak uit, maar is, ondanks alle pogingen, niet in staat zijn masker te verwijderen. Met het grijzend masker voor, doch innerlijk diep ongelukkig, zwerft hij door de wereld. Zijn moeder zoekt hem langen tijd tevergeefs, totdat zij hem eindelijk slapende in een weide aantreft. Zij herkent hem ondanks het masker. Wat geen macht ter wereld heeft kunnen bereiken, volbrengen haar liefde en haar tranen: het masker weekt los en valt af. Hoevelen in de wereld dragen zulk een masker met vroolijken grijns om toch vooral de innerlijke ellende niet te toonen? Het is Christus, die alle maskers kan verwijderen en alle leed wegnemen; Zijn Goddelijke Liefde overwint alles. Zijn Licht overtreft alle denkbare stelsels, door menschen ontworpen.

Hij zeide immers „Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven!” Zoo laat ons dan deze woorden indachtig zijn.

Nadat twee zusters een duet „O mijn Vader” hadden gezongen, kreeg Oud. A. D. Jongkees het woord. Spreker vergeleek het Evangelie met een helder stralende lamp, die een grooter licht verspreidt dan andere lampen. De dragers van het grootere licht moge het kleine niet verachten, er is veel prijzenswaardig in. Prijst dit dan, opdat gij vrienden maakt en geen vijanden. Een vriend zal belangstelling toonen voor hetgeen gij hebt en dat wellicht overnemen. Aldus wordt hij van vriend tot medearbeider. De Heiligen der laatste dagen zijn de dragers van het groote licht. Dat het niet verduisterd worde door nietigheden. Het zijn juist de nietige tegenvallers in het leven, die het

licht het meest verduisteren. Satan tergt het doeltreffendst doorspeldeprikken. Leeuwen zendt hij niet op u af! De groote, echte, hevige smarten lenigt de Vader wel. Wijzelf zijn gehouden de speldeprikken te verdragen en gering te achten. Dat is onze, vaak moeilijke taak. Maar de vruchten van ons geduld zijn van kostbare waarde.

President J. Schipaanboord Sr., de rij der sprekers sluitende, zelde dat de Mormonen een volk zijn, dat Gods geboden tracht te onderhouden, waar de wereld niet aan denkt. Velen beschouwen den godsdienst als een gebruiksartikel, dat echter langen tijd achtereen netjes ingepakt in een hoek ligt en zelden te voorschijn komt.

Zoo is het ook met sommige leden. Deze komen alleen, wanneer hun huwelijk of hun kind moet worden ingezegend. De mensch kan alleen door gehoorzaamheid aan Gods wetten beter worden. Zonder deze daalt hij snel op den

geestelijken ladder en wordt liefdeloos. Zonder liefde bereikt men niets. Hoewel de techniek geweldig is vooruitgegaan, kan de mensch een vernield spinnweb niet herstellen en grievende woorden niet teniet doen. Door gehoorzaamheid aan Gods geboden bereiden wij ons een tehuis in een der vele woningen van den Vader. Hoewel de tijden zwaar zijn, is God nabij. Vertrouwt op Hem en gij hebt niet op zand gebouwd.

Spreker, met een woord van dank aan allen, die tot het welslagen dezer Conferentie hebben bijgedragen, eindigend, verzocht de aanwezigen te zingen als slotlied no. 49: „Gods Geest brandt in 't harte.”

Met het dankgebed, door Zr. C. Schipaanboord-Flink uitgesproken, nam deze 2de Conferentie een einde, waar allen, die daaraan hebben deelgenomen, met dankbaarheid en voldoening aan zullen terug denken.

* * *

EIGEN HART.

't Is goed in eigen hert te kijken
Nog even voor het slapen gaan,
Of ik van dageraad tot avond
Geen enkel hert heb zeer gedaan.

Of ik geen oogen heb doen schreien,
Geen weemoed op het wezen lei;
Of ik aan liefdelooze menschen
Een woordeke van liefde zei.

En vind ik in het huis mijns herten,
Dat ik een droefenis genas,
Dat ik mijn armen heb gewonden
Rondom een hoofd, dat eenzaam was

Dan voel ik, op mijn jonge lippen
Die goedheid lijk een avondzoen
't Is goed in eigen hert te kijken
En zoo zijn oogen toe te doen.

Alice Nahon.

ONDERLINGE ONTWIKKELING.

IS BIJBELKENNIS NOODIG IN HET MAATSCHAPPELIJK LEVEN?

In een schoolblaadje van een openbare U.L.O. stond de volgende onderwijzersklacht :

„Wie met kinderen van een Openbare school van een U.L.O. in contact komt, staat versteld over de zeer geringe kennis van Godsdienstige onderwerpen, die deze leerlingen hebben, om niet te zeggen, dat bij de meeste dezer kinderen Godsdienst een vrij onbekend begrip is. En toch is het noodzakelijk, dat ieder mensch met de allereerste beginselen der religie op de hoogte is, En wel om verschillende redenen.

Laat ik beginnen met de eenvoudigste van deze : Onze taal is vol uitdrukkingen, die aan de Godsdienst, de Bijbel, ontleend zijn Ik noem er slechts enkele : „Zoo arm als Job . . .“, „Zoo wijs als Salomo . . .“, „Zoo oud als Methusalem“, „Een zondvloed van . . .“, „Een Babylonische spraakverwarring“, enz.

Steeds treft het de leerkracht, die in de taalles deze zaken, als oefening opgegeven, moet behandelen, hoe onkundig leerlingen op Bijbelsch gebied zijn.

Als ware het alleen om z'n eigen taal goed te begrijpen, dient iedereen iets van de Godsdienstige hoofdzaken te weten. Men kan er eenvoudig niet van buiten.”

Hoe staat het met ons ?

* * *

UIT EEN BOEK, NAAR H. N. CASSON,
„IETS MEER DAN GEZOND VERSTAND“.

.... Misschien hebt u wel eens opgemerkt, dat een jongen van 10 jaar nieuwsgierig de wereld inkijkt, maar op zijn 14e jaar heeft hij vaak een minachtend lachje op zijn gezicht. Hij voelt zich al groot en iemand van belang. Wat hij het meeste van alles vreest, is een kind gevonden te worden. Hij tracht volwassen en wijs te doen en wil vooral goed laten merken, dat hij niet alles meer geloofd, wat hem verteld wordt. Hij is sceptisch geworden. Zoo is het minachtende lachje op zijn jeugdig gezicht verschenen.

Op zijn 14e jaar moet hij met tact en verstand behandeld worden. Wat hij noodig heeft, is een verstandige volwassene, tot wien hij vrijuit kan praten. Iemand, die hem de vele wonderen van het leven uitlegt.

Sommige menschen houden dat minachtende lachje uit hun jongensjaren levenslang op hun gezicht. Zij verharden tot cynische menschen. Hun gesprekken bestaan voornamelijk uit spottende en sarcastische opmerkingen. Zulke menschen zult u overal tegenkomen. Als zij arm zijn, behooren zij tot de een of andere extremistische wanhoopspartij. Als ze rijk zijn, zullen zij opscheppers of pessimisten worden. Sommigen tonen de merkwaardige neiging om zelfs de

voorwerpen hunner bewondering niet te kunnen prijzen, zonder een voorwerp van hun afkeer als tegenstelling te noemen. Zij kunnen niet eenvoudig zeggen: „Dat vind ik mooi”, maar moeten daar onmiddellijk op laten volgen: „Beter dan en dan iets opnoemen dat zij verafschuwen.

Wat een zuur leven. Stel u voor, altijd met spot en afkeer rond te loopen in deze wonderbaarlijke wereld. Beschouw de wonderen van het menschelijk leven op aarde, de artistieke heldhaftige en constructieve daden, die verricht zijn door menschen in vele landen. Beschouw de wonderen, die door de microscoop onthuld zijn, kristallen, de wonderen van tot leven gewekte stof. Beschouw de wonderen, die door de telescoop aan het licht zijn gebracht, planeten, sterregroepen, zonnestelsels, groepen zonnestelsels, een heelal zonder einde en zonder begin. Beschouw ook de waarheden die den menschen onthuld zijn. Waarheden die veel wonderbaarlijker zijn dan alle sprookjes bijeen. Waarheden die ons omhoog leiden naar meer Wijsheid, Macht en Geluk.

Hoe dwaas is de man die in zoo een wonderbaarlijke wereld rondloopt met een cynische grijns, terwijl er zooveel te doen en te weten valt.

* * *

OVER GROOTE EN KLEINE DINGEN. EEN TIP VOOR JONGE MENSCHEN.

Wie in het leven wil slagen, moet beginnen de kleine dingen goed en volledig te doen. U moet eerst een eenvoudig huisje kunnen bouwen, voor u aan een wolkenkrabber begint. Zoo leert u in het kleine het groote zien. Wie zich daarin oefent, zal langzamerhand een meester in het groote worden, omdat hij vele dingen volkomen beheerscht.

Train u daarin. Alle groote mannen waren eenmaal net als u. Zij begonnen als onervaren menschen, doch deden alle kleine dingen goed. Zoo kwamen ze op natuurlijke wijze op hun belangrijke plaatsen.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Mei.

Exodus 20:12. Eert uwen vader en uwe moeder, opdat uwe dagen verlengd worden in het land, dat u de Heere uw God geeft.

AVONDMAALSVERS

„Heer, spaar dien bitt'ren beker mij,
Doch niet mijn wil, Uw wil geschied'
't Eind van mijn werk is nu nabij,
Ontvang mijn geest, die tot U vliedt.”

DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON EEN VERZAMELING VAN BEWIJZEN

door JOHN A. WIDTSOE en FRANKLIN S. HARRIS Jr.

Vertaald door J. Strietman.

Jozef was honderd en tien jaar oud toen hij in Egypte stierf. Hij was zeventien jaar oud toen hij aan Potiphar verkocht werd en was van toen af drie en negentig jaar in Egypte. Hij regeerde in dat land gedurende tachtig jaar. Op dertig jarigen leeftijd huwde Jozef de dochter van een Egyptischen priester, en de omstandigheden beschouwende, die verband houden met het leven van Jozef, kan men met zekerheid aannemen, dat het Egyptisch de taal van dit gezin was.

Binnen vier jaar na hun huwelijk werden Manasse en Efraïm geboren, zonen van een Hebreuwschen vader en een Egyptische moeder; en er kan geen twijfel over bestaan, dat in dat huis, de jongens de inheemsche taal spraken, practisch met uitsluiting van het Hebreuwsch. Toen de kinderen oud genoeg waren om onderwijs te ontvangen, waren hun leermeesters inheemsch, aangezien er, behalve Jozef en zijn zonen, toen geen andere Hebreëen in Egypte waren." (Brookbank, betreffende de koperen Platen, pag. 19-21).

Nephi vermeldt: „Ik maak dit verslag in de taal mijns vaders, volgens de geleerdheid der Joden en de taal der Egyptenaren" (1 Nephi 1 : 2). Uit deze verklaring kan men de gevolgtrekking maken, dat, ofschoon de taal Hebreuwsch was, toch de letterteekens „nieuw-Egyptisch" waren. Zulk een uit-

drukking van de woorden van een taal in de letterteekens of het alfabet van een andere taal wordt genoemd transliteratie, en is een veel voorkomend verschijnsel.

Eeuwen voor Christus, toen niet veel geschreven werd, ontwikkelde zich het Noord-Semitische alfabet. Dit werd eerst gebruikt om verschillende talen te schrijven: Phoenicisch, Moabitisch, Hebreuwsch en Arameesch (Internationale Enc., 1914, art. Alfabet) maar later ontwikkelde dit zich in afzonderlijke alfabetten voor ieder van deze talen. Het Noord-Semitische alfabet wordt heden ten dage nog gebruikt door de Samaritanen in hun Pentateuch, ofschoon de taal het Hebreuwsch is. (Enc. Britannica, art. Samaritanen.) Zij gebruiken dit alfabet eveneens om Arameesch te schrijven en zelfs Arabisch, ofschoon zij voor gewoon dagelijksch gebruik in Arabische letterteekens schrijven.

(Isaac Taylor, Geschiedenis van het Alfabet, 1 : 242). De Samaritaansche Pentateuch is ook getransliteraerd in Grieksche en Arabische letterteekens. (Moses Gaster, De Samaritanen, pag. 120, 121).

Gedurende de eeuwen dat de alfabetten zich ontwikkelden, en het gebruik ervan zich verspreidde onder volkeren van verschillende talen, was het gewoon voor een volk om een nieuw alfabet voor

hun taal over te nemen, hetgeen de transliteratie van hun geschriften in het nieuwe alfabet noodig zou maken. (Taylor, Geschiedenis van het Alfabet).

In het keizerrijk van Djenghis Khan werden de Mongoolsche letterteekens gebruikt, doch na de verspreiding van het Mohammedanisme werden de Arabische letterteekens overgenomen. (Chambers Enc. art. Alfabet: Taylor, Geschiedenis van het Alfabet 1: 268, 269). Eerst gebruikten de Joden het Noord-Semitische alfabet, doch na hun terugkeer uit de Babylonische ballingschap namen zij de Arameesche letterteekens over, die later veranderden in het moderne rechte Hebreeuwsche schrift.

Kortgeleden vond Sir Flinders Petrie, bij opgravingen in Boven-Egypte een papyrus, dat een zoo oude copie van het Evangelie van Johannes bleek te zijn, dat het in ouderdom volgt op de Codex Vaticanus. De tekst is in Coptisch, een oude taal van Egypte, afgeleid van de taal der hieroglyphen, doch geschreven in Grieksche letterteekens met enkele toegevoegde eigenaardige letters, welke het Coptisch eigen zijn. (Hilda Petrie, Notities over den Bijbel, pag. 36-41).

In moderne tijden is het een gewoon gebruik om de eene taal in de letterteekens van een andere taal te schrijven. Zoo heeft bijvoorbeeld de British and Foreign Bible Society deelen van den Bijbel in ver over de zeshonderd verschillende talen en dialecten uitgegeven, doch niet in zooveel verschillende letterteekens, aangezien slechts vier en tachtig vormen gebruikt worden. De taal

der Maya's en Azteken van de Amerikaansche Indianen, en de meeste Europeesche, Afrikaansche, Oostersche en verschillende Aziatische talen zijn in Romeinsche letterteekens weergegeven, dezelfde soort letterteekens die wij gebruiken. Zelfs het Chineesch is zoo getransformeerd. Eén taal kan weergegeven worden in een aantal verschillende soorten letterteekens, zooals het Sanscriet, de oude taal der Hindoes, dat weergegeven is in zes verschillende, en het oude Syrisch in drie verschillende soorten. Zelfs het Boek van Mormon is, sinds het uitgegeven is, minstens tweemaal in andere letterteekens overgezet, eenmaal in de Engelsche taal met het oud-Engelsche alfabet, en eenmaal in het Turksch, waarbij het Armeensche alfabet gebruikt is. In 1928 stelde de Turksche volksvertegenwoordiging vast, dat in alle officieele documenten de Turksche taal geschreven moet worden in de Romeinsche letterteekens.

Behalve het geleverde bewijs, is in de laatste jaren nog een opmerkelijke ontdekking gedaan, welke het aannemelijk maakt, dat het geschrevene op de platen, waarvan het Boek van Mormon werd vertaald, eveneens met andere letterteekens is overgebracht. In 1905 leidde Sir Flinders Petrie een expeditie naar het schiereiland van Sinai, de wildernis waar Israël veertig jaren omzwier voordat Jericho genomen werd. In het midden van deze wildernis, bij Serabit, vond en bestudeerde Sir Flinders een ouden tempel. Hier vond hij naast Egyptische hieroglyphen een andere vorm van schrijven in een soort

Egyptisch, blijkbaar geschreven door iemand die beide talen kende, zooals de schrijvers van het Boek van Mormon dit ook deden. Latere expedities hebben meer van deze geschriften gevonden en aan de ontcijfering gewerkt.

Eindelijk in 1923, werden de conclusies van Professor Hubert Grimme, Professor in de Semitische taal aan de Universiteit van Munster, gepubliceerd in „Althebräische Inschriften vom Sinai.”

Volgens professor Grimme was het schrift van de Sinai overgenomen van het Egyptische priesterschrift ongeveer 1500 jaar v. Chr. De taal is „zuiver Hebreeuwsch,” doch geschreven in iets veranderde Egyptische priestersteekens. En in Amerika gebuikten de Maya's en de Inca's het priesterschrift der Egyptenaren, iets gewijzigd of gedeeltelijke glyphen. (Churchward, pag. 143)

(Wordt vervolgd).

* * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ordening in het Priesterschap.

Op 2 Maart 1941 werd in de gemeente Apeldoorn br. Robert Dodenbier geordend tot Diaken door Ouderling B. Th. Dodenbier.

Te Rotterdam werd op 9 September 1940 geordend: Willem Riet tot Priester door Ouderling H. A. Hekking. Op 15 September 1940 werden geordend: Bastiaan Primé tot Leeraar door Ouderling J. Boekhout en Abraham Romijn tot Priester door Ouderling A. van Vliet.

Ingezegend.

Te Utrecht werd door Ouderling Dirk Anjewierden Jr. den 2den Maart 1941, ingezegend: Jan, zoon van Dirk Anjewierden Jr. en Jannigje Copier.

Te Amsterdam werd door Ouderling Jacob Greff den 6den April 1941, ingezegend: Ank Johanna, dochter van Jacob Greff en Antje Ylst.

Huwelijksinzegening.

Op Woensdag 9 April j.l. werd in het Kerkgebouw te Rotterdam door Ouderling J. Schipaanboord, het huwelijk ingezegend van Jacob Willem

Breeman en Catharina van 't Hart. Vele familieleden en leden der Kerk woonde deze plechtigheid bij.

Wij wenschen het jonge paar Gods zegeningen op den ingeslagen weg.

Geboren.

Te Gouda werd op 1 April 1941 geboren: Hubert Laurans, zoon van J. Romijn en C. G. Romijn-Kwawegen.

Overleden.

Op 10 Maart 1941 overleed te Rotterdam door een ongeval, br. Pieter J. K. Giesenkamp. Hij werd geboren te Rotterdam, 16 October 1903 en gedoopt door Ouderling G. Zondervan op 12 September 1939, en dien zelfden dag bevestigd door Ouderling Joseph Brewerton.

Rectificatie.

In „De Ster” van 1 April j.l. is in het overlijdensbericht van het dochtertje van de familie Vlam een fout geslopen. Wij laten dit hieronder verbeterd volgen:

Op Maandag 10 Maart j.l. overleed te Voorburg door een noodlottig ongeval Vera Hanna Melanie, het 4-jarig dochtertje van de familie Vlam.

Laat „DE STER” aan uw familie of vrienden lezen en tracht een abonnement te plaatsen.